

Những Thằng Bạn Thân

Mũ nâu 43 hộcôngbình

Để tưởng nhớ Thầy và các Bạn đã ra đi

Trong cuộc đời của mỗi con người, hầu như cõi trên đã an bài cho họ một cuộc đời – an nhàn , hạnh phúc, sang giàu hay gian nan khổ đau, nghèo khó, từ đó sẽ theo cùng họ trôi nổi theo dòng đời, và cũng từ đó mỗi hành động hay việc làm sẽ giúp cho họ tích thêm hoặc giảm thiểu những gì mình đang mang , tất cả đều phát xuất từ TÂM mà thôi.

Trang trải những lời này trên đây là cả một thời gian dài trong đời đã đi qua của bản thân, từ khi chấp chững vào đời ở độ tuổi đầy mộng mơ, để rồi bỏ qua tất cả đi vào Quân-Đội. Vẫn biết rằng, Quân Đội không phải là nơi an nhàn, mà là nơi đầy những gian nan nguy hiểm, trong lúc đó hằng ngày, báo chí đưa tin, đài phát thanh luôn lên tiếng - mức độ Việt Cộng xâm nhập ngày càng gia tăng, những trận đánh lớn diễn ra nhiều hơn trên khắp 4 quân khu, mức độ tổn thất được ghi nhận là đáng kể và rồi lệnh động viên được ban hành. Biết thế, nhưng sao vẫn đâm đầu vào Lính, chán đời rồi chẳng ? thất vọng gì gì... đó hay bị con nhỏ xíu nào đá đít rồi hận tình đen thui, tâm sự đặng đặng cay

cay như dị ứng ớt, loanh quanh lù tù mù rồi chui vào Lính. Những thứ này may quá chưa dính vào mình nhưng chẳng hiểu sao mà cũng chẳng hơi đâu suy nghĩ gì nhiều thêm mệt, a lê hấp ghi tên tình nguyện, tìm một hướng đi mà những bất trắc đã dàn trận chuẩn bị chờ đón. Âu cũng số mạng mà thôi ! phó thác tới đâu hay đó, số mạng mỉm cười với quyết định của mình, nên mọi chuyện sao hanh thông suôn sẻ vô cùng, suôn sẻ đến mức lệnh gọi nhập ngũ từ Nha Động Viên /BQP đến tay sớm hơn mong đợi. Năm 1966, năm ghi nhớ một đời, năm ra đi, năm cuốn gói ra đi cũng chẳng từ già ai khác, chỉ một lời tạm biệt gia đình, cú thế mà đi...mà đi, bỏ lại phía sau Saigon yêu thương những kỷ niệm của một thời biết buồn và nhớ .

Và rồi, nơi đến đã đến - Trung Tâm 3 Tuyển Mộ Nhập Ngũ, nằm kế bên Trung Tâm Huấn Luyện Quang Trung (cũng là nơi Tiểu Đoàn 43 BĐQ do Thiếu Tá Giang Văn Xền trấn giữ vào những ngày cuối mất nước 30 tháng 4 đến 1975), địa điểm đầu tiên đón tiếp công dân vào Lính, nên đủ mọi thành phần trong xã hội, từ cậu con trai vừa mới rời khỏi ghế nhà trường đến anh sinh viên không được hài lòng chuyện gì đó hay những vị giáo sư, ông công chức bị gọi nhập ngũ theo lệnh động viên, tất cả, để rồi sẽ được hình thành một tập thể LÍNH - với số quân cùng ám số chuyên nghiệp mà những thứ này sẽ theo họ đến cuối đời, mãi mãi ...trong tâm, trong đầu. Sống nơi đây một thời gian ngắn, chờ chuyển tiếp đến Trường Bộ Binh Thủ Đức. Qua tiếp xúc, va chạm, những âu lo trăn trở của vài kẻ có chức vụ, khoa bảng, họ đã thể hiện việc làm không tương xứng với những gì họ đã có, những lời rao giảng cho học sinh sinh viên đượm tính nhân bản, tình tự dân tộc thực xúc động biết bao nhưng lúc này đây sao cảm thấy rỗng tuếch và quá chán ngán. Cái tình tự dân tộc, lòng ái quốc không biết họ

đế ở nơi nao. Cà phê đen liên tục đưa vào bao tử kèm theo đó là khói thuốc lá phun nhả như ống khói tàu, thức thật khuya tán gẫu với nhau, ăn qua loa chiếu lệ như trả bữa để kiên nhẫn. Kéo dài như thế gần tháng trời, con người của họ thật mỏng ... cả thân thể tròm tròm 36 Kg để rồi khi được gọi tên đi khám sức khoẻ dĩ nhiên tờ giấy hoãn dịch vì lý do sức khoẻ chắc như bấp nằm trong tay như họ mong muốn. Đất nước, quê hương tôi thật buồn đau với vài người con như thế, không biết vận mạng quê hương ra sao nếu có quá nhiều “ tài nguyên quốc gia ” loại này .

Và rồi ngày khai giảng Khoá 24 cận kề, các Trung Tâm Tuyển Mộ Nhập Ngũ vùng chuẩn bị đưa khoá sinh về Trường Bộ Binh Thủ Đức như chương trình ấn định của Nha Động Viên Bộ Quốc Phòng, ở xa lo phương tiện vận chuyển bằng đường hàng không, gần thì xe vận tải, nhà binh mà, vấn đề thiết kế di chuyển êm ru bà rù đầu vào đó cho khoá sinh có mặt theo thời gian dự định của Trường Bộ Binh Thủ Đức, thế rồi đoạn đường chuyển tiếp cũng được thực hiện xong để trên ngàn người bắt đầu một cuộc đời mới, một phong cách sống khác có kỷ cương, phong trần, hiên ngang và hùng dũng, được như vậy mới trở thành một người lính trận đúng nghĩa.

Trường Bộ Binh Thủ Đức KBC 4100, thành lập từ năm 1951, khẩu hiệu CỬ AN TƯ NGUY, nơi đào tạo các Sĩ Quan Trung Đội Trưởng trên chiến trường cho Quân Lực VNCH, sau đó một số đông Sĩ Quan Trung Đội Trưởng này phục vụ trong các Quân Binh Chủng, Lực Lượng Tổng Trù Bị QLVNCH, qua thời gian trui luyện cầm quân chinh chiến lâu dài trên khắp các chiến trường, từ truy lùng du kích đến trận địa chiến đẫm máu khắp mọi nơi từ rừng rậm núi đồi cao nguyên, đồng bằng ruộng lúa đến rừng đước tràm, nước đọng sinh lây tận cùng của đất nước Việt Nam

và họ đã trở thành những vị Tướng (tổng cộng 30 vị như : Nguyễn Đức Thắng, Ngô Quang Trưởng, Nguyễn Khoa Nam, Lê Quang Lương, Bùi Thế Lân, Đồng Văn Khuyên, Phạm Duy Tất...v.v...) oai danh lẫm liệt trong Quân sử VIỆT NAM CỘNG HÒA. Tọa lạc trên ngọn đồi Tăng Nhơn Phú, xã Linh Xuân Thôn ,Quận Thủ Đức, Tỉnh Gia Định, cũng là nơi Tên Trường đi vào lòng những con dân Việt Nam suốt chiều dài địa lý, từ dòng sông Bến Hải đến tận Mũi Cà Mau, từ thành thị đến nông thôn, khắp mọi ngã đường đất nước chắc ai ai cũng được một lần nghe người nào đó nói, nhắc đến tên Trường BỘ BINH cùng địa danh Thủ Đức vào những năm cuối thập niên 60. Từ Trung Nghĩa Đài dẫn ra cổng số 9, với cầu Bến Nọc nằm trên con đường dẫn ra bãi tập hai bên là vườn điều xanh um tươì mát (là khu địa hình, hành quân “tìm cọc” hay chấm tọa độ xác định điểm đứng chính xác nhất, có thể nói đây là địa điểm lao xao vui vẻ cùng với các cô gánh hàng rong bán nước giải khát vì các cô như là nữ Tiền Sát Viên Pháo Binh hoặc là nữ Sĩ Quan Hành Quân của Tiểu Đoàn Bộ Binh, hồng dầm chề đầu vì khi các cô chấm dùm cho là hồng bao giờ “ trật số cọc ”), với đồi Tăng Nhơn Phú từ nơi đây ta có thể phóng tầm mắt ra xa - cả một cảnh quan thật đẹp với những vườn đồi xanh thắm thoai thoải, điểm trong bầu trời trong mây trắng vài cột khói nhà máy vươn lên, xa xa dòng sông lững lờ lượn quanh nên không kém phần hữu tình... bãi tập Tự Tin cùng khẩu súng Garant M...ờ mệ(1) trên tay như người tình nhỏ bé, ôm ấp tỉ tê tâm sự theo những giọt mồ hôi chảy dài đầm ướt áo trận màu xanh ô liu thành những khoanh vàng ngà sau bờ vai dưới bầu trời trong xanh rợp nắng, nắng gắt, bước chân di hành ngày lẫn đêm - bước dạo đầu theo nhạc khúc êm êm để rồi tiếp theo là trường ca chinh chiến điêu linh sau này. Trên ngàn người đổ về đây

cho một khóa [K24], đồng niên kỷ không nhiều, nhưng Đại Đội 16, Tiểu Đoàn 2 SVSQ mà vị Tiểu Đoàn Trưởng là Đ/U Nguyễn Văn Hương, điểm mặt vừa lúa có 4 tên, trong đó ba tên là Thiếu Sinh Quân[AET], nên tứ quý này thương yêu đùm bọc nhau tận tình. Sau lễ gắn Alfa dưới trời đêm, còn gì vui hơn khi ngồi trên (xe) G(ái)M(uốn)C(hồng) rời khu Chợ Nhỏ đi phép về Thủ đô Saigon, thẳng ở xa về vui với gia đình thẳng có nhà ở Saigon. Riêng 4 thẳng tụi này hẹn tập trung cùng nhau bát phở với bộ đồ tiểu lễ đầu tiên, nếu đồ lính đầu đời chắc có mình ên tui th..ui vì 3 thẳng kia là Thiếu Sinh Quân, tụi nó đã ăn mặc thứ quần áo trận khi cái mặt tui đầy mụn trứng cá. Đi trên đường phố Lê Lợi rồi hiên ngang chuyển qua đường phố Catina Nguyễn Huệ rửa mặt mà từ lâu đám này đã bỏ lại những hình ảnh tha thướt dịu dàng một thời gian rồi, vì vậy vui chơi xả láng sáng về sớm với nhau mọi nơi, mọi chỗ khi có dịp, hả hê với hiện tại biết đâu...sau này làm gì có cơ hội đây.

Một khoá sinh lớn tuổi, cùng khoá cùng Đại Đội, ông cũng là Thầy dạy Triết ngoài đời, có tôi trong đám xuân xanh áo chemise trắng quần tây xanh đỏ của Thầy- GS Trần Bích Lan, vị Thầy của năm Đệ Nhất về Luận Lý Học và Tâm Lý Học trong môn Triết khô khan, những từ ngữ triết trừu tượng khó hiểu cách mấy qua tay ông lại trở nên đơn giản dễ hiểu làm học sinh nhập tâm lúc nào không hay, cùng với đầu óc tinh tế xen lẫn hài hước nét cổ hủu trong ông đi kèm những giai thoại dí dỏm trong thơ văn đã gây thêm niềm hứng khởi cho học sinh chúng tôi về môn học mới này. Do uy tín và chức phận ngoài xã hội nên Thầy được cử làm SVSQ Đại Diện cho Toàn Khóa 24, cũng nhờ vậy Thầy cũng đỡ phần nào mệt nhọc trong huấn luyện, do cùng Đại Đội 16 lại là học trò nhỏ của Thầy nên bản thân đã được Thầy chiếu cố tận tình về vật chất lẫn tinh thần.

Thấy tôi còn quá trẻ, nét thư sinh vẫn còn vương nên đặt cho tôi một nick name “ chó con”, từ đó chó con đã theo tôi suốt cuộc đời, khi gặp lại người bạn cùng Đại Đội lại cùng đặt tên chó con – anh, Đ/U Phạm văn Bình, Khối CTCT Sư Đoàn TQLC, cũng là tác giả nhạc khúc “ 5 năm rồi không gặp” ngay tại Little Saigon, anh và BĐQ Thiên Lôi Nguyễn Thế Đình vẫn không quên gọi tôi kèm theo nick name đó dù rằng mình bước theo thời gian với đời đã 6 bó lẻ thêm nhiều que rồi. Bên nhau vài tháng của giai đoạn một, Thầy có tên gọi đi ngành Quân Nhu mà lẽ ra Thầy phải về Tổng Cục Chiến Tranh Chính Trị thì đúng hơn, nghe nói sau này Thầy được biệt phái về giáo chức và lại tiếp tục cái nghiệp đã mang, dạy học tại Trường Quốc Gia Nghĩa Tử cho đến năm 1975. Cảm mến thương kính Thầy nhưng làm sao đây, lời nhắn nhủ sau cùng :“ bảo trọng, gìn giữ sức khoẻ ” vẫn vang vọng đến nay, từ đó không còn duyên bên Thầy, xa cách xa cách mãi khôn nguôi không một lần gặp lại ngay cả khi Thầy đi vào cõi hư không. Lời thơ, lời văn, lời dạy của Nguyên Sa, Hư Trúc, Trần Bích Lan vẫn vương vấn trong không gian, trĩu nặng vào hồn vào lòng mọi người mãi mãi dù rằng Thầy đã lìa bỏ thế gian vào ngày 18 tháng 4 năm 1988, thọ 66 tuổi, độ tuổi vẫn còn để lại cho đời những áng văn thơ hay, lãng mạn trữ tình. Vào lính, Trường Bộ Binh Thủ Đức tôi có được những người bạn chiến hữu mà sau này là người lính Trinh Sát đáng gờm anh cũng là nhà văn nhà thơ quân đội có chút tiếng tăm trong văn đàn, cùng Đại Đội tên anh Trần Quý Sách với bút hiệu Trần Hoài Thư hay Lâm Chương cùng Khóa và cùng Cọp 13 răng mà cọp này chuyên ở rừng với mấy nường của núi rừng hay ra tắm suối tiên, hay BCND Lê Đắc Lực vừa là Đại Đội Trưởng, Trưởng Toán Thám Sát, Biệt Đội Trưởng của LĐ 81 BCND, cuối cùng phụ trách Chiến Tranh Chính Trị cho LĐ 81 chăm lo

đòi sống cho Binh Sĩ vừa viết văn nói lên nỗi bi hùng của người lính trận mà mình đã kinh qua cùng đồng đội, hay Đặng Hy Sinh một ĐĐT có tiếng ở Tiểu Đoàn 2 ND. Những người bạn thật đáng mến trong đầu đời binh nghiệp, đáng yêu mà cũng thấy...ghét làm sao ấy, vì thế các bạn đã để lại trong tôi niềm tưởng nhớ sâu xa .

Sau đó thời gian vỗ cánh bay như quạ, nơi Vũ Đình Trường, cặp cá vàng trên vai, trên ve áo trước ngực cũng theo áng mây bay đi như nước sông xuôi dòng. Đứng dậy đi các Tần Sĩ Quan, đứng dậy, đi đáo nhậm đơn vị mới, hồi các ông Trung Đội Trưởng đáng thương ! Chiến trường, nơi đó, cảnh cây ngọn cỏ dễ thương kia cũng có lúc làm ta e ngại, khúc bờ mẩu đồng ruộng nọ, đám cỏ tranh rừng cây kia hẳn có ẩn chứa vật vô tri nào hãm dọa mạng sống hay lấy đi một phần thân thể của ta không ? mà nơi ấy những người chiến sĩ thuộc quyền đang chờ đợi ta, người Sĩ Quan Trung Đội Trưởng tò te chưa lĩnh hội chút kinh nghiệm chiến trường nào phải dẫn dắt chiến binh thuộc quyền vượt qua hay khoác tay xung phong diệt địch chiếm lĩnh trận địa, ôi ! tất cả, tất cả bốn phận, danh dự, trách nhiệm sẽ oằn lấy đôi bờ vai mảnh khảnh ngây ngô. Lo lắng quá đi thôi !

TSQ Phạm Ngọc Châu da trắng trẻo như con gái vóc dáng cao lớn đẹp trai như lực sĩ, lại là người miền Nam ăn nói nhỏ nhẹ, ôi thôi như vậy chí...t mẹ hết mí em rồi, mục thả dê, o ghệ tụi này xin cài số dze khi có mặt hẳn, 3 thằng hoàn toàn buông súng đầu hàng hồng dám hó hé đầu. Với beret xanh đậm và hoa dù trên nón thêm quần áo hoa rừng, nhovn nụ cười thật tươi duy một chiếc răng...bọc vàng nhá sáng chút chút, bạn tui có vẻ mãn nguyện khi thấy có tên trong danh sách của binh chủng Lực Lượng Đặc Biệt. Về sau có gặp lại Châu, sau khi tôi cùng Trung Đội thanh toán xong đơn vị VC xâm nhập vào Saigon-Chợ Lớn trong

đợt Tổng Công Kích đợt 2 năm Mậu Thân 68. Ngồi quán nhậu bên hông chợ Phạm thế Hiển gần nhà Châu hai thằng cụng ly, chút rượu vào, mặt Châu đỏ rần như con gái e then, nhưng sau đó tới luôn 100%, năm điều bảy chuyện tám chín cái linh tinh xong lại kéo ra cà phê kem Mai Hương ăn kem, cà kê dê ... vẹt xiêm tiếp rồi ngắm em đi qua em đi tới, xong tan hàng cố gắng về đơn vị ... khò . Chỉ có được lúc bất chợt như thế này thôi, từ đó hiếm có dịp tương phùng, xa...và xa cách mãi, rồi đến lúc nhận hung tin - năm 1972, Phạm Ngọc Châu được chuyển về nguyên quán (Tỉnh Phước Tuy) nắm giữ chức vụ ĐĐT/ĐĐ1, Tiểu Đoàn 355ĐPQ, trong khi di chuyển hành quân, đơn vị lọt ổ phục kích của VC tại Bà Tô, Quận Xuyên Mộc, Tỉnh Phước Tuy, dù ở trong tình thế bị vây hãm ngặt nghèo nguy hiểm bất lợi nhưng Châu với khẩu M16&M79 và Colt trong tay đã ngoan cường bình tĩnh chỉ huy ĐĐ chiến đấu chống trả quyết liệt nhiều đợt xung phong của Cộng quân, cùng với các chiến hữu thân thương bắn đến viên đạn cuối cùng cho đến lúc bị trúng đạn gục chết tại trận tiền. Nghe tin bạn tử trận từ nơi chiến trường xa, hoàng hôn phủ dần bãi chiến, chiều nhá nhem khu đóng quân qua đêm, mưa rơi, mưa bắt đầu với hạt nhỏ, lất phất rơi, hạt rớt qua cành cây kẽ lá lộp độp trên mái poncho, hạt tuôn xuôi theo dây giăng võng đụng vào chiếc võ buộc thắt ngang hai đầu võng rơi từng giọt nhỏ chạm lá rừng khô nằm vung vãi dưới đất, cả hai như hợp khúc âm thanh sầu buồn nhẹ nhẹ vang trong không gian, ảm đạm quá đi thôi,

Mưa thương ai, mưa nhớ ai

Mưa rơi như nhắc nhở, mưa rơi trong lòng tôi.

Ngồi trên võng thòng chân miên mang tâm nghẹn nghẹn thổn thức... buồn, lần cuối cùng cho bạn, nhìn bạn cũng không làm sao thực hiện, không về đưa tiễn bạn lòng tôi

quận thất, biết làm sao đây hở Châu, bây giờ vài hàng để nhớ và hoài niệm như nén nhang đến với Châu. Châu à, tình cờ gặp được con trai Châu, tôi mừng lắm – nó không khác gì bạn, y chang, từ khuôn mặt vóc dáng đến lý tưởng Tuấn đang theo đuổi làm tôi nhớ đến Châu nhiều hơn. Phạm Trần Anh Tuấn con trai bạn, may mắn và phước phần hơn Châu, nay là Trung Tá TQLC Hoa Kỳ, tham gia nhiều trận đánh lấy lòng ở Iraq và Afganistan, hiển hách lắm Châu ơi, thiết nghĩ bạn cũng an lòng nơi phương đó. Xin bạn phù hộ cho quê hương Việt Nam chúng ta sớm được tự do nhé .

Ông bạn TSQ kế tiếp, một tay võ sĩ Thái Cực Đạo (một chấm) người Huế, tui thuộc loại mun, màu da của bạn này còn mun hơn đen đen không biết có lai chút chút “bòn ơi bòn, tâu na bòn” không, TSQ Võ Bình nhìn thật ngẫu, y chang như Phạm Ngọc Châu, đồ hoa nón xanh đậm thêu phía trước nón đội giữa trán là cánh dù vàng, trông dễ bắt mắt quá đi ông ơi, thân thể rắn chắc nhanh nhẹn , khi hấn đứng trung bình tấn từ màu da đến vị thế giống như con trâu cổ chuẩn bị vào trận húc, nét đánh lại và nghiêm thật oai phong hiện trên gương mặt Võ Bình khiến người ngoài trông thấy rõ nét của một cấp chỉ huy bản lãnh. Năm 1969, khi tôi ra Trung Tâm Huấn Luyện BĐQ Dực Mỹ, theo học khóa 37 RNSL, ghé Trại Hoàng Diệu kề bên là Hải Học Viện nằm trên bãi biển thành phố Nha Trang, Trại này là hậu cứ của Tiểu Đoàn 91 Biệt Cách Nhảy Dù (sau này đổi tên thành 81BCND, và là lực lượng nòng cốt của Liên Đoàn 81BCND) thăm Võ Bình, hấn có nhá thư đào cho xem: “Anh yêu, người thương của em ...em thật vui khi thấy anh với cánh dù nở hoa trong bầu trời cao trong xanh thân đong đưa, dưới chân lúc đó những cuộn khói tỏa ngược điểm tuyết những bông tuyết nhỏ ...đẹp quá, thích quá đi thui... anh ui (chỗ này tui tán thêm cho mùi)..” ê, ê thằng Bình

cọp, mây thấy sao, thấy sao ...tôi chỉ biết đập vai Võ Bình cười hì hì “ nhất mây, nhất mây rồi ..” và rồi theo nhóm Sĩ Quan TĐ 91 BCND kéo nhau đi uống rượu dọc theo đường Hoàng Tử Cảnh, Thành Phố Nha Trang. Điểm cuối cùng là Quán số 1 ngoài bãi biển, vui kể gì với các bạn BCND trong những ngày tháng dưỡng quân của TĐ 91BCND. Năm 68, Võ Bình cùng TĐ 91BCND giải tỏa ngã ba Cây Thị, Quận Gò Vấp, đơn vị đã anh dũng diệt gọn VC bám trụ nơi đây với lối đánh dạ chiến tiếp cận bằng lựu đạn. Khi LLĐB giải thể, bạn tôi về Chiến Đoàn 1 Xung Kích Lôi Hồ ngoài Đà Nẵng. Vận nước suy vong, cùng nhau vào tù, ra tù gặp nhau chỉ một lần, tình cờ có dịp là bạn dọt lên ghe vượt biên đến bờ Tự Do. Riêng tui vẫn còn lặn đạn nơi trại tù khác của Cộng Sản. Qua Mỹ, gặp lại nhau nơi nhà Huỳnh Trường Thiếu Tá Phạm Châu Tài Liên Đoàn 81 BCND, thằng Võ Bình bạn tui trông vẫn khoẻ khoắn như xưa , giọng hát vẫn vút cao và tôi cùng nó hợp nhau quây, hát gầy hào hứng sôi động trong buổi họp mặt BCND có văn nghệ văn gừng đó, thế mà không ngờ sau đó nơi phương ấy Bắc CaLi, bạn đã bỏ bạn bè ra đi do căn bệnh ung thư quái ác. Võ Bình chắc mi đã gặp Phạm Ngọc Châu rồi hỉ, hy vọng hai người vui và về với nhiều chuyện hay nghe .

Những người bạn cùng trang lứa, có cùng những suy tư với nhau, được rèn luyện trong môi trường tập thể, gần bó yêu thương nhau như một gia đình, nên dễ đồng cảm nhau trong cuộc đời, lẽ ra với người bạn này –TSQ Nguyễn Thái Hòa hẳn ra phải hơi lỳ một chút chút, như Phạm Ngọc Châu như Võ Bình nhưng cu cậu bị Cọp liếm như tôi khi ra trường, lại hoảng lên và từ chối, rồi theo về đảo nhậm Sư Đoàn 5BB. Đâu cũng đánh đấm diệt thù thì đơn vị tác chiến nào cũng vậy mà,thôi, ở đây với em em cảm ơn mà. Ngay lúc ấy tôi buồn vì thằng bạn mình thân nhất lại không chịu

cùng tôi về ở với ông nhà Cọp, khuyên mãi đành chịu theo ý bạn, từ ấy Hòa về Tiểu Đoàn bàng tím của Trung Đoàn 7 SĐ5BB tại Bình Dương. Gặp gỡ nhau nơi chợ Búng Lái Thiêu vui ra phết, gặp nhau được là vui rồi, chiến sự khu miền Đông có chút sôi động nên BĐQ nhận lệnh tăng phái cho lãnh thổ trách nhiệm của Sư Đoàn 5 BB, do gần nhau nên thường vào tấn số nội bộ hú hò nhau, thỉnh thoảng vì vút ra Bình Dương hứng nữa dợt về Saigon thăm “em”, phép tắc sự vụ lệnh hàng hoàng trong tay thì dung dăng dung dẻ đủ đờn từ Khánh Hội nhà mẹ Hòa ra Thanh Bạch ăn sáng, tản bộ qua Thanh Thế làm một tí rượu, về quán kem Mai Hương đấu hót tiếp cho bỏ những ngày vất vả cắn đĩa đeo, chơi cho cạn láng tiền mà thực ra tiền có nhiều nhởi gì đâu, có lúc phải ghi sổ, cầm đồ, vui đó rồi chia tay nhau, mỗi thằng mỗi hướng đón xe về đơn vị tiếp tục trôi nổi theo giòng đời chinh chiến. Sau Mậu Thân, chiến trường sôi động hẳn lên, chiến trận bùng lên với nhiều trận đánh lớn, ta và địch đã tung những đại đơn vị vào trận đánh, so kè với nhau sau khi ta càn quét Cục R hậu phương rộng lớn của VC bên Kampuchia, từ đó mất liên lạc với Hòa. Năm 1972 địch phản công trên khắp mặt trận, gây rối khắp nơi cuối cùng nổ ra 3 mặt trận lớn trên ba Quân Khu, Vùng I giới tuyến 17. VC bí mật bất thần xâm nhập vùng phi quân sự với đại quân, chọc thủng phòng tuyến của 2 trung đoàn thuộc Sư Đoàn 3 BB, đe dọa tỉnh Quảng Trị và Kinh Đô Huế, theo đơn vị LĐ5BĐQ không vận ra vùng hỏa tuyến cùng với LĐ4BĐQ hầu ngăn chặn sự xâm lăng của Cộng Quân, trong khi đó nơi Vùng III Hoà bạn tôi cùng đơn vị SĐ 5BB hứng mũi bôn tập tấn kích bao vây chia cắt của các Sư Đoàn Cộng quân kèm theo với xe tăng T54, PT76 và trọng pháo 130 ly cùng các loại hỏa tiễn 110 ly, 120 ly pháo kích ào ạt vào thị xã An Lộc, thế mà Sư Đoàn 5BB của bạn tôi vẫn còn

đứng vững nơi tuyến đầu cùng với LĐ3BDQ. Liên Đoàn 81/BCND tăng phái và các Tiểu Đoàn ĐPQ & NQ của tỉnh Bình Long giữ vững Thị xã An Lộc không rơi vào tay Cộng quân. Tổn thất phần nào trong cuộc di tản chiến thuật trên Đại Lộ Kinh Hoàng, Quảng Trị, LĐ5 BDQ xuôi Nam giải tỏa Đất Đỏ, Long Điền, Phước Tuy, vào miền Đông theo QL13 đánh vào Suối Tào Ô hầu cắt vòng vây của địch tại An Lộc mà Sư Đoàn 5 BB đảm trách phòng thủ. BDQ /QK 3 được không vận vào An Lộc thay cho Sư Đoàn 5BB cùng LĐ81/BCND rút ra tạm nghỉ dưỡng quân, trong khi chờ hoán đổi vị trí. Hòa không may mắn vướng phải đầu đạn M79 không nổ khi nhảy xuống hố cá nhân bên đường để tránh pháo của Cộng Quân rót vào thành phố khi đi họp về và tử thương. Hòa lên Đ/U ngay mặt trận, và thêm lon nữa bên hàng nển lung linh, vẫn biết đời của chiến binh giữa cái sống và chết chỉ cách nhau bằng tờ giấy mong manh nhưng vẫn thấy cay đắng làm sao, chua xót quá, thương bạn chạnh nghĩ đến ta chỉ có tiếng thở dài... áo nảo vụng ra. Một người bạn thân đồng khóa nữa ra đi về nơi miền viễn, chưa rửa sạch chân đã vội lên bàn thờ, thêm niềm tưởng nhớ, thêm trần trở khôn nguôi cho quê hương và thêm lời nguyện cầu cho bạn, cho đồng đội ra đi và cho mọi người vượt qua khổ nạn chung của quê hương Việt Nam. Sống chết là một định luật, một chiếc cầu mà ai cũng phải đi qua. Giọt sương khuya đọng lại trên lá trên cỏ long lanh lúc ban mai. Chiếc lá vàng rời cành đong đưa nhẹ phủ mặt đất lúc hoàng hôn. Mọi tạo vật, từ một giọt sương, một chiếc lá cho đến con người, nếu có sinh thì phải có diệt. Biết vậy, nhưng sao vẫn ngậm ngùi tưởng nhớ.

Giờ một mình ngồi đây, mắt nhắm lại trong tình lặng hình dung đến vị thầy khả kính Trần Bích Lan đang trong phòng thì cả bọn Châu, Võ Bình, Thái Hòa và Bình chớ con

ngày nào đó bên quầy của quán Diệm Song, nằm bên trái đường ra cổng số 9, vĩa lại ĐĐ16 đối diện xéo xéo quán cô Kỳ, nên rảnh rỗi có dịp là 4 thằng nhào qua quán, tán vô tán ra dzôi tán phét cô Kỳ, Châu ngậm miệng cười như ăn chắc, thằng trâu nước Võ Bình trêu chọc hì hì, Bình chó con đốc xúi, Hoà thì mặt đỏ ngậm miệng nheo mắt, không biết nó nghĩ gì, ngậm miệng để hốt ..tiền chẳng? Rốt cuộc cũng không đâu ra đâu, Kỳ vẫn ngàn năm thao diễn nghĩ để những khoá sau các SVSQ khóa đàn em có nơi để vui và có chuyện, nhiều chuyện để nhắc nhớ sau này. Có lúc khác lén qua khu Thiết Giáp ăn nhậu, cùng nhau ghi sổ và cùng nhau trả tiền vì nơi đó mấy bà vợ của mấy ông Hạ Sĩ Quan cơ hữu của Trường ở nhà cùng con cái chiều tối mở quán ăn nhậu nho nhỏ kinh doanh, phụ chồng với đồng lương ít ỏi kiếm sống qua ngày đoạn tháng. Chiều tối bán quán, sáng gánh hàng ra bãi tập chào mời, thứ nhất được cái thức ăn ngon rẻ, thứ hai cho ghi sổ, thứ ba chỉ mảnh để thực tập ngoài bãi tập được suôn sẻ rút ngắn thời gian. Về vấn đề an ninh, lo lắng chi cho mệt, vì họ là vợ con của quân nhân cơ hữu của Trường tất nhiên phải qua giai đoạn sưu tra lý lịch của ban An Ninh Quân Đội và Cảnh Sát địa phương. Họ toàn là phái nữ gồm các bà và các cô, miệng họ ngọt ơ là ngọt, lời mời mọc thốt ra liền theo đó là nụ cười tươi như hoa rạng rỡ chút chút duyên dáng làm đám SVSQ cảm thấy tim can tỳ vị ngọt như đường cát mát như đường phèn. Nghe những cái miệng dẻo quẹo như vậy thì khi được giải lao sau giờ học ngoài bãi giữa trời nóng bức làm cơ thể thấm mệt, thì làm sao đây, má ơ ? Vì vậy đám SVSQ không dám từ chối chơi ghi sổ luôn, những lúc tại phòng hay vọng gác lại còn thêm pha chọc phá trêu ghẹo mấy cô bán hàng về đêm, chỉ cần ghi tên họ phần còn lại mấy cô mấy bà nắm rõ hết - anh ở Trung Đội mấy Đại Đội

mấy và ai là Sĩ Quan Cán Bộ trông coi, thì chạy đi đâu đừng hòng quịt nợ với tụi này à ghen, tới cuối tháng đến kỳ lãnh lương là có bốn phen marốc móc ra trả nợ dùm, cứ tuần tụi như thế cho đến ngày cả đám cùng hợp ca hát ò e rôbe đánh đu tarzan nhảy dù zorro đấu súng, chuẩn bị thao tác quỳ xuống đứng lên thì mới coi như thên thang cử bộ trên đường nợ nần. Đó là cái tật của 4 thằng quý yêu con, hay của những anh em SVSQ khác, trước đây, bây giờ và sau này, chắc là giống nhau vì cả đám trước và sau đều học chung một sách dành riêng bọn đàn ông mà, sao những hình ảnh như thế vẫn vương vấn mãi trong tôi đến bây giờ chắc cả cho đến khi xuống lỗ, tất cả... tất cả vẫn luôn đậm nét trong tôi. Ôi, cảm khái cách gì! Châu ,Bình, Hòa các bạn chiến hữu của tôi ơi !

Tôi thật ngạc nhiên và cảm thấy là lạ sao ấy – khi tôi vừa dứt những dòng chữ tưởng nhớ về Châu , đột nhiên điện thoại reo vang , cứ nghĩ ai đó gọi, cầm cell phone tên con của Phạm Ngọc Châu xuất hiện, kỳ lạ không, trong tôi như có linh cảm - những thằng bạn nơi xa xăm mịt mừng biết tôi đang tưởng nhớ đang nghĩ xấu và viết không hay về mình nên đã có ý nghĩ cảnh báo là: “ tụi tao vẫn nghĩ đến mày trên dương thế đó, liệu hồn mà bốc phét đi nghe con ”. Tôi thuật lại hiện tượng này cho Phạm Trần Anh Tuấn, con trai của Châu , A.Tuấn cho biết : ”con muốn gửi hình ba con mặc áo saut dù và đội mũ LLDB cùng hình ảnh vợ chồng con tham dự ngày ĐH 31 ND cho chú làm kỷ niệm”, y chang dòng tư tưởng đã viết về bạn, một sự trùng hợp ngẫu nhiên chẳng, dù gì sự kiện xảy ra vẫn để thêm dấu ấn nữa trong tôi, gói ghém nó cùng với thương yêu trong cái tình bạn nơi KBC4100 bước khởi đầu là Lính. Các bạn của tôi ơi ! cũng màu áo hoa rừng nhưng khác màu mũ, màu huyết bầm không xanh thắm của rừng như các bạn, vất vả qua nhiều

chiến dịch, máu và nước mắt rơi vãi ngay từ lúc nhập cuộc - thực sự là thằng Trung Đồi Trưởng một đơn vị tác chiến như các bạn. Kể từ đó nước mắt đã khô đi nhưng máu vẫn đổ nơi trận chiến, đôi khi ngồi nghỉ lại, những lúc bị thương thoát hiểm trong gang tấc về nằm Tổng Y Viện Cộng Hòa, chiều về, cả đám binh nhân ngoại thương ra ngồi sắp hàng dọc theo lễ đường trước phòng dưỡng bệnh với đôi nạng gỗ dựa bên hông nằm trên lễ đường theo dõi cuộc thi chạy đua của đám thương binh sút càng gầy gò đua xe lăn bằng đôi tay hay khập khểnh, chạy đua cùng với một chiếc nạng hay cả đôi, rồi cả đám cùng nhau ngã nghiêng cười ha hả khi hoạt cảnh bắt đầu và chấm dứt. Trong gian nguy sinh tử, lúc bị loại khỏi vòng chiến, bằng trực thăng hay xe tản thương đưa về nằm điều trị thương tích, người chiến binh không đợi chờ một sự thương xót nào của ai, luôn tìm đến với nhau để chia sẻ những hiểm nguy, mất mát, vui buồn trong cuộc chiến mà chỉ những người ở trong hoàn cảnh đó mới hiểu và cảm thông cho nhau - anh chiến binh tiên tuyến ơi, phải thế không anh?

40 năm đi qua, 40 năm nước mất nhà tan để lại bao khổ đau cho mọi người dân nước Việt kể trong tù người lầy lắt đỏi khổ ngoài xã hội, các bạn nơi nao tôi mãi gọi trong lòng, khi ngồi khi nằm chợt nghĩ về Quê hương đất nước không bao giờ thiếu vắng hình ảnh các bạn và đồng đội ở từng góc cạnh của cuộc đời mà chúng ta đã sống bên nhau an lành và nhất là của những ngày xưa thân ái nơi KBC 4100, các bạn bỏ tôi ra đi khá lâu, thời gian có thể của một đoạn đường đời và cũng có thể đâu đó của một kiếp người như các bạn chẳng hạn, vĩnh biệt nhau mãi mãi, chiến trường ngăn bước tôi không tiễn các bạn một đoạn đường đến nơi an nghỉ ngàn thu, sự cảm thông của nhau qua tâm linh hẳn phần nào nói lên cái tình đồng đội, sinh ký tử quy hay đã là chiến

binh có mấy người trở lại, định mệnh do tạo hóa sắp đặt cho mỗi con người, các bạn sớm bước về cõi ấy được an nhàn du lãng, tôi đây không biết có phải nhờ đức kiếp trước hay do tâm để được an lành, nhưng dù sao đoạn đường đó ai ai cũng phải đi qua, Châu, Bình, Hòa các bạn của tôi ơi, mãi mãi trong tâm tưởng, các bạn là những thằng bạn không có lời nói bỏ nhau vì ngay thời gian đầu nơi KBC 4100 Hình Ảnh của 4 thằng, gắn bó nhau thật sâu đậm, để lại trong tâm khảm tôi đầy đủ hỉ,nộ,ái,ố, bởi vậy mãi mãi không quên và sẽ không bao giờ quên được trên bước đường lưu vong. Xin gửi lời thương nhớ theo áng mây trôi đến các bạn thân yêu của tôi ...Cảm khái cách gì ! Các Bạn ơi!

Viết lại trong tháng 4 đen,
40 năm QUỐC HẬN 2015

Vườn Thơ

Tưởng
letamanh

Rừng cây đó
Bốn mươi năm rồi... vẫn thế!
Con đường xưa thay đổi với thời gian
Tỉnh Lộ 7 ngút ngàn phân người chết,
Máu quân dân cuộc “di tản” năm xưa!
Ta rưng rưng nhìn gió hút rừng thưa,
Lá xào xạc tưởng oan hồn réo gọi
Nước sông Ba vỡ òa sang pha màu đỏ
Chim rừng kêu ròn rợn cõi hoang đường!
Từng xác thân rục nát cõi mù sương
Lòng đất mẹ những u hoài thấm hận.
Bốn mươi năm những oan thiên trường hận,
Vết thương lòng vẫn òa vỡ mủ tanh!
Chữ nghĩa đổ đập chà hồn dân tộc.
Miệng hô hào vì tự do độc lập,
Gói lại quỳ dâng đất biển cho Tàu.
Ôi Việt Nam chỉ bốn chục năm sau
Đã biến dạng thành tỉnh bang Tàu Cộng!

Thu 2015

Vườn Thơ

Tưởng
letamanh

Rừng cây đó
Bốn mươi năm rồi... vẫn thế!
Con đường xưa thay đổi với thời gian
Tỉnh Lộ 7 ngút ngàn phân người chết,
Máu quân dân cuộc “di tản” năm xưa!
Ta rưng rưng nhìn gió hút rừng thưa,
Lá xào xạc tưởng oan hồn réo gọi
Nước sông Ba vỡ òa sang pha màu đỏ
Chim rừng kêu ròn rợn cõi hoang đường!
Từng xác thân rục nát cõi mù sương
Lòng đất mẹ những u hoài thấm hận.
Bốn mươi năm những oan thiên trường hận,
Vết thương lòng vẫn òa vỡ mủ tanh!
Chữ nghĩa đổ đập chà hồn dân tộc.
Miệng hô hào vì tự do độc lập,
Gói lại quỳ dâng đất biển cho Tàu.
Ôi Việt Nam chỉ bốn chục năm sau
Đã biến dạng thành tỉnh bang Tàu Cộng!

Thu 2015

Biệt Khu Giới Tuyến

1970

Nguyễn Sang 21/BĐQ

Lần đầu về Biệt Khu Giới Tuyến
Trên chuyến xe bụi đỏ bám đày
Vang vọng bên tai đây vùng đất lưu đày.
Mắt se cay lòng bỗng dưng đành lại
    Đông Hà pháo như mưa vãi
    Pháo vành đai Bến Hải bắn sang
    Hỏa tiễn rít từng đàn
    Cày xới đất cây nổ tung thân thể
    Đông Hà tôi về là thể
    Trung Đoàn 2 ngạo nghễ
    Không hổ danh Hà Mã trấn ải địa đầu
    Những đoàn quân thọc sâu
Quyết giữ Đông Hà đứng vững
Bước đầu hành quân chập chững
Ta lớn nhanh bằng bom đạn chiến trường
Chiến công về phép thưởng huy chương
    Đặc cách chiến trường ngắt ngậy niềm kiêu hãnh
    Khe Sanh mưa mù run lạnh
    Mấy ngày đêm ăn ngủ dưới chiến hào
    Nhưng niềm tin sáng rực tựa trăng sao

Bạt vía kẻ cuồng mê say máu
Mấy ngày đói ở A Lưới càng thêm nung nấu
Bước tiến lên dẫm nát mật khu
Hủy diệt đường mòn dẫn dắt kẻ thù
Vào Huế Tết Mậu Thân giờ trò quý sống
Động Ca Cút, Apong chiều gió lộng
Đứng ở đây như với được trời xanh
Hít thở không khí trong lành
    Xóa tẩy mùi tanh của những lần vấy máu
    Ashaut sục sôi lửa máu
    Về Ba lòng nhớ Động Chó, Ta Ri
    Ở đây nhiều thằng bạn ra đi
        Chúng mày chết, cho quê hương được sống
        Chúng mày chết, tao ngậm ngùi uất hận
        Đồn trút hờn căm lên trận tấn công Cửa
        Quân ta chạy như đua
    Chiếm ngự núi Ngũ Bá Hồ
    Đỉnh mắt thần ngăn bước địch
    Động Toán xưa u tịch
    Ta về đây chong điện dưới banke
Có những đêm uống rượu ngâm thơ
Say tình chiến hữu
Không có yêu thương nào bằng ở đây
Tròn đây vĩnh cửu
Nhớ Cu Đình mấy đêm ngày tử thủ
Miệng rất khô, cô đắng, mắt mờ
Chỉ uống nước trong lúc mơ
Muốn phá trùng vây phải tung đòn phản công quyết tử
    Tung quân hướng nam mớm thử
    Địch như đĩa đói vây quanh
    Chọc thũng hướng đông
    Thốc sườn hướng tây

Địch rã hàng chết thảm
Say chiến thắng ta quên mình bị đạn
Áo giáp thấm hồng máu ta máu bạn
Ôi máu của những con người yêu chuộng tự do
Đêm chưa sáng nghe địch reo hò
Chúng xé rào lao thân vào căn cứ
Ở Côn Tiên, C1, C2
Xác giặc ngập vòng đai
Đề tôn xung (bác Hồ vĩ đại)
Đây dòng sông Bến Hải
Có những đêm đột kích đánh địch vượt sông
Sá gì cạm bẫy mìn chông
Sá gì pháo giặc giăng đồng Trung Lương
Chúng ta miệt mài đi truy quét dọn đường
Gieo lại tình thương giống nòi Lạc Việt
Đẹp thay đêm Cửa Việt
Biển long lanh sóng đùa giỡn với trăng
Ôm hình Chú Cuội Chị Hằng
Bồng dung sao xuyên lạ
Nhớ thương em khôn tả
Nhớ mắt môi thơm ngát nụ hôn đầu
Em thường bảo ta là cánh Hải âu
Biết đâu là bến bờ dừng nghỉ
Là lính chiến nên ta thâm nghĩ
Không khác gì ánh hỏa châu rơi
Thấp sáng một khung trời
Rồi phụt tắt vào màn đêm u tối
Cố mơ đi em ngày mở hội
Xin giã biệt Đồng Hà, Gio Linh, Cam Lộ
Những địa danh máu đổ thịt rơi
Những người bạn tín nghĩa rạn người
Mang kiêu hãnh ra đi
Tất cả còn hoài trong ta kỷ niệm

Điều Ước

năm THÂN 2016

Lê Văn Nguyệt

Ước gì em là dòng sông
Nước mát quanh năm tưới ruộng đồng
Cho anh ruộng lúa miền thôn dã
Dưới nắng vàng trĩu hạt đơm bông
    Ước gì em là cây đại thụ
    Để anh dùng chân nghỉ mát trưa hè
    Từng cơn gió đưa anh vào giấc ngủ
    Như ngọn nồm phả phất hương quê
        Ước gì em là cây cầu nhỏ
        Đưa anh qua ghềnh thác rừng sâu
        Tìm một loài hoa ngàn năm mới nở
        Cải dung nhan thôi bạc trắng mái đầu
Ước gì em là dòng thác lớn
Phía đằng sau có Động-Thủy-Liêm*
Anh thơ thần bên bờ xem sóng gợn
Chợt nghĩ rằng mình: chú Khỉ Tề Thiên
    Ước gì em là túi càn khôn
    Thâu tóm Tàu-quân vào chốn này
    Cho thôi tham vọng nơi biển cả
    Vỡ mộng tan tành giấc mộng tham
Ước gì em không là cánh chim
Vì chim bay anh biết đâu tìm
Gánh sàu anh chạy quanh trái đất
Chỉ một mình anh với bóng đêm.

*Động thủy Liêm: trong Tây Du ký, nơi ở của Tề Thiên Đại Thánh

về làm chi em

1

hình như anh chỉ muốn trách mình em
sao em nỡ về để anh ở lại
nghe em hồi hương lòng anh tê tái
nghĩ làm sao mà em dám trở về
khi ra đi mình đã chét một lời thề
“đất nước thanh bình chúng ta trở lại”
em trở về là làm một điều trái
lời thề năm xưa em vát ở đâu
đã biết rằng đời lắm bể dâu
ở trại cấm biết bao điều ăm oái
bao nhiêu kẻ khôn cũng biến thành dại
nhưng em có anh, ta đã có nhau

2

em thân yêu, anh chỉ trách mình em
anh đã dặn em tháng kia năm nọ
bọn giặc thù còn ở dày bên đó
về làm chi em đâu có nhớ thương
anh biết em ôm ấp một đời thường
Mẹ già, em thơ, cây đa, bến cũ
còn anh đây, chân tình em chưa đủ
ở một đời nay, nhớ lại một đời xưa
em đến đây hình như đã là vừa
không muốn ra đi, cũng không dừng lại
em trở về là làm một điều trái
lời thề năm xưa em vát ở đâu?
sống chết có nhau nhớ buổi lên tàu
vượt sóng, đói ăn qua bao cái chết
hành trình còn dài em ơi chưa hết
em về quê hương bỏ lại mình anh

3

em về đi, thôi em cứ về đi
anh đã quyết thì mình anh ở lại
em còn nhớ những đêm nào hai đứa
trên thuyền trăng tím đến bến tự do
thôi em về đi
anh không muốn dặn dò
dĩ nhiên, anh chẳng muốn em về quê cũ
em về Việt Nam
còn nhớ đến anh, người tình cũ
đã nằm đây cùng với một vầng trăng

Sekkong – NGUYỄN ĐÔNG GIANG

NHỚ về em

Huyền Lâm ...feb / 07.

Viết nhớ về người em gái năm xưa ..

*Ngồi dở lại những trang đời tình sử
Đề chiều nay nghe nhẹ bước em về
Tà áo trắng trinh nguyên nồng hương gió
Của một thời ngan ngát những đam mê
Tôi ngày đó chỉ tang bồng hồ thỉ
Bước kiêu hùng chưa thoả mộng nam nhi
Em cô gái vừa tàn trăng mười sáu
Bao nhiêu chàng qua ngõ cội tình si
Nhớ thu ấy một mùi hương tóc gội
Nếp vào tôi khúc khích tiếng em cười
Tay nhẹ vuốt mái tóc huyền buông thả
Ôi! Tiếng cười làm ướt cả hồn tôi
Qua mấy mùa hạ đi thu lại đến
Em vừa tròn lứa tuổi mộng đôi mươi
Tình yêu kia mỗi ngày thêm một lớn
Ngỡ bên nhau đi trọn suốt nẻo đời
Tàn chiến cuộc lối đời mình chia cắt
Tôi lạc em đành mất một cuộc tình
Người em yêu giờ phương trời vô định
Mà trong tim vẫn đậm mãi bóng hình
Chiều nay dở lại trang đời tình sử
Tôi nhớ em nhớ quá những tiếng cười
Nhớ bờ vai thơm nồng hương tóc gội
Mà một thời đã ướt cả hồn tôi ...*

HỘI NGỘ

SAO LINH

Tôi lại gặp anh trên xứ người
Vẫn màu áo trận vẫn hiên ngang
Mũ nâu một thuở đời oanh liệt
Bình biến bùng lên phút ngõ ngang

Tôi của ngày xưa chốn hậu phương
Nắn nét vần thơ gửi chiến trường
Là tấm chân tình em gái nhỏ
Âm lòng chiến sĩ trấn biên cương

Anh người lính chiến Biệt Động Quân
Dẫm gót giày saut khắp nẻo đường
Nguyện hiến đời mình cho Tổ quốc
Nặng tình sông núi giữ quê hương

Ngờ đâu vận nước quá tang thương
Chí lớn làm trai gãy giữa đường
Kẻ mất người còn thân viễn xứ
Sống đời lưu lạc kiếp tha hương

Hôm nay hội ngộ ở nơi này
Bạn bè chiến hữu vẫn quanh đây
Tay nắm tay hẹn ngày quang phục
Một ngày về nước Việt dựng xây

Thư Cho Mẹ

Kể từ đó con xa vòng tay mẹ!
Con bỏ rừng vượt biển cả trùng dương
Con ra đi nhưng lòng dạ vẫn vương
Thương nhớ mẹ ngày đêm khôn xiết
Con cứ tưởng từ đây là vĩnh biệt
Đến ngàn thu có gặp mẹ bao giờ
Vắng mẹ rồi con sẽ mãi bơ vơ
Con cô cút trên đường đời bất hạnh
Ở nơi đây những đêm trường cô quạnh
Một mình con thương nhớ bóng mẹ hiền
Bao năm rồi mẹ đứng đợi bên hiên
Vẫn mong ngóng chờ con ngày trở lại
Dù đói no mẹ vẫn không quản ngại
Lo cho con từ tấm bé đến tương lai
Mẹ hiền ơi gần đợi đến ngày mai
Con sẽ về gục đầu bên gối mẹ
Ngày con đi! Mẹ vẫn luôn mạnh khỏe
Giờ ốm đau tiêu tụy tấm thân già
Mẹ mỗi mòn! Mong ngóng đưa con xa
Tóc mẹ trắng! Mắt mẹ loà hơn trước.

Hàn Giang Lê

Tình Khúc

CHO NGƯỜI XƯA

đông hương

Mưa nhiều quá, cô buồn chưa thức dậy
Em ngồi đây, nhìn buổi sáng qua đồi
Trời rét mướt, và tim em cũng vậy
Lời hẹn về, còn mỗi lá thư cô!
Lá thư cuối, từ Charlie gửi lại
Màu đỏ khô trên góc phải, trang đầu
Nay nhòe hằn vì sông hồn em chảy
Trần vành môi, vị mặn hiện nguyên câu
Nghe gió hát; tưởng anh ngồi bên cạnh
Vuốt tóc mình! không! chỉ lá thông rơi!
Mây lữ thứ xuống gàn, hôn tay lạnh
Trời yêu xưa tím bóng cũ, xa xôi
Tình chúng mình chỉ còn hồn đỉnh Ngự
Bao năm rồi em khóc ngập dòng Hương
Em nghiêng nón, gọi tên người nằm ngủ
Lời vàng son? Đợi đến dịp tương phùng!
Thời gian nếu nhạt phai hàng chữ cũ
Vẫn vẹn tròn trong mắt chợt mùa đông
Em thủy chung, xin làm người goá phụ
Dù chưa lần ly hợp cần vui chung

Tao Không Thấy Gửi Súng Cho Mày

Trả lời bài thơ của chiến hữu Nguyễn Cung Thương Sài Gòn

Đọc thư mày tao thấy lòng ghen ghen
Có khóc đâu mà nước mắt lại lưng tròng
Đời quân ngũ chưa một lần chiến bại
Mà bây giờ thân phận kẻ lưu vong
Mày ở lại với cuộc đời tàn tạ
Máu và xương đã chảy xuống sơn hà
Thân tàn phế vẫn ngụt ngùn khí phách
Tao thẹn thùng rớt bóng cả thịt da
Đời cơm áo nơi xứ người lưu lạc
Hùng khí kia đã lịm với thời gian
Dù vẫn hận căm thù loại giặc đồ
Nhưng làm sao đời đã ngã bóng tàn!
Đọc thư mày như những lời trách móc
Đã quên đi lời thệ Vũ Đình Trường
Danh Dự đâu Trách Nhiệm cùng Tổ Quốc
Lại làm thân cầu thực chôn tha phương
Dầu có súng cũng không gửi về mày ạ!
Mày hy sinh như thế chữa đủ sao
Tao biết mày là một loài hổ báo
Dù phế tàn hùng khí vẫn ngụt cao

Tao không thể gửi cho mày vũ khí
Để nhìn xem thời cuộc sẽ đổi thay
Mấy kẻ ác luôn được câu nhàn hạ
Rồi mày xem bọn chúng nát thịt da .
Gửi bài thơ như một lời tạ tội
Của những thằng nơi xứ lạ tha hương
Tao mong được gặp mày trên đất Mẹ
Khi quê mình xóa sạch mọi tai ương ...

Huyền Lâm ,Henry .T ...

Gửi Súng

CHO TAO

Nguyễn Cung Thương
Sài Gòn - Việt Nam

Tao cụt một chân, mất một tay
Nhưng còn một tay
Để viết thơ dùm cho thằng mù hai mắt
Nghe nói ở xứ người chúng mày “cày” như trâu
Nhưng không quên Đồng Đội
Chia đô la cho chúng tao, như chia máu ngày nào ...
Tao cũng sốt cho mấy thằng bạn: Phế Binh Việt Cộng !
Chúng cũng què đui sút mẻ như nhau
Bởi Đảng của chúng bây giờ là lũ đầu trâu...
Có điều tao không thể hiểu

Bao nhiêu năm qua
Chúng mày cứ mãi dạn dò
Thế giới văn minh, đừng làm gì bạo động
    Liệu chúng mày có thể hòa hợp được không
    Vói lũ kên kên, hổ báo?
    Những con thú cực kỳ giàu có
    Mang “thẻ đỏ, tim đen”
    Nợ Nga, sợ Tàu, lạy Mỹ
    Vói Quan Thầy cung cúc tận tụy
    Quay về đàn áp dân đen
Chúng đóng đinh Chúa Jesus lần nữa
Bịt miệng Cha, trói Phật, nhốt Sư, quản lý Chùa
Chúng tao lê lét trên thành phố Cáo Hồ
Nên biết rất rõ từng tên đại ác
Trên bàn tiệc máu xương dân tộc
Nhà hàng nào chúng cũng ăn nhậu
Bé gái nào cũng bị chúng mua trinh
Chúng ta sẽ tia từng thằng
    Đất nước cần nhiều “quốc táng”
    Bớt được mạng thằng Cộng Sản nào
    Thì địa ngục xã hội chủ nghĩa này
    Còn có chút sáng láng hơn
Hãy gửi tiền cho những nhà tù
Để họ mở cửa nhà tù
Còn chúng tao là chiến sĩ
Hãy gửi về cho chúng tao vũ khí
Thằng cụt tay sẽ chỉ cho thằng mù mắt bám cò
Thằng còn chân sẽ cõng thằng què quặt
Trận chiến sau cùng này sẽ không có Dương Văn Minh

NG.T.Đình ,V.H, Anh và các bạn.

*Thành phố tôi không có hoa phượng đỏ
Không có giòng sông trải rộng nổi niêm
Không có tiếng ve gọi hè rộn rã
Sáu mươi năm rồi tuổi thơ ngủ yên.*

*Thành phố tôi mùa hè không nóng lắm
Bởi gió biển xa ưu ái thổi hoài
Ru phút tĩnh lặng của ngày xưa lãng đăng
Trên dốc tuổi đời chậm chậm phơi phai.*

*Thành phố tôi nơi bạn bè xa xứ
Đồng đội cùng nhau...nay tóc bạc rồi !!!
Thoảng gặp gỡ nhắc lại thời chinh chiến
Về ngôi trường và mẫu phượng đỏ ...xa xôi...*

*Thành phố tôi ở bên này đại dương
Bờ bên kia mới là quê hương !
Nên mùa hè mãi là hoài niệm
Phượng tím quê người gọi nhớ gọi thương.*

Bùi Vĩnh Hưng